RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 221.808 van 18 december 2012
in de zaak A. 203.149/XIV-33.884

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Freddy Landuyt
kantoor houdend te 8730 Beernem
Bloemendalestraat 147
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 71.157 van 30 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8047 van 1 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Saskia Vansteenhuyse, die loco advocaat Freddy Landuyt verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 3 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 29 juni 2011 niet-ontvankelijk.

Op 25 augustus 2011 stelt de verweerder tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt die beslissing met een arrest van 30 november 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van "het beginsel van het rechterlijk gewijsde", samen met artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht. Zij licht dit als volgt toe:

> "In het bestreden arrest wordt geoordeeld:
> "2.9. Verzoeker kan volledig gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde schendt van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 9 december 2010, wanneer ze stelt: "Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat volgens de Afghaanse nationaliteitswet men een Afghaans staatsburger is. Wanneer beide ouders Afghaans staatsburger zijn, ook wanneer men in het buitenland geboren wordt. Betrokkene zou ook in aanmerking kunnen komen voor het Pakistaans staatsburgerschap op basis van de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951, omdat hij in Pakistan geboren werd." Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier en het wordt niet betwist dat dit vonnis kracht van gewijsde verworven heeft. Aangezien verzoeker werd erkend als staatloze kan de verwerende partij niet langer stellen dat "betrokkene niet aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven." Verzoeker verwijst in deze nog terecht naar het arrestnr. C.07.0385 F van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008. Voormelde geciteerde motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdelijk."
> Overeenkomstig artikel 23 Ger.W. 'strekt het gezag van het rechterlijk gewijsde zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt'.
> In het vonnis dd. 09.12.2010 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent wordt geoordeeld:
> "Hoewel de verzoeker verklaarde geboren te zijn uit Afghaanse ouders (algemene regel in het Afghaans recht tot verkrijging van de Afghaanse nationaliteit, zie stuk 11 van het dossier van het openbaar ministerie) verklaarde de Afghaanse ambassade dat de verzoeker niet de Afghaanse nationaliteit heeft (stuk 1 verzoeker).
> Hoewel de Pakistaanse staatsburgerschapswet van 1951 voorziet dat de Pakistaanse nationaliteit kan verworven worden door afstamming van een Pakistaanse onderdaan maar ook door geboorte op het Pakistaans grondgebied (zie stukken 11 en 27 van het dossier van het openbaar ministerie), toont de verzoeker aan dat hij niet de Pakistaanse nationaliteit heeft (stuk 2).
> De beide landen waarmee de verzoeker een band heeft - Afghanistan (nationaliteit van zijn ouders) en Pakistan (grondgebied waarop hij geboren werd) - verklaarden duidelijk dat de verzoeker niet de nationaliteit van de respectieve landen draagt.
> Tenslotte heeft hij evenmin de Belgische nationaliteit.

Uit geen enkel element kan worden afgeleid dat de verzoeker door enige staat als onderdaan zou erkend zijn.

Hij verkeert dienvolgens in de voorwaarden van het artikel 1 van het Verdrag van New York (...)."

(...)

In dit vonnis staat enkel te lezen dat verweerder aantoont niet over de Afghaanse, noch de Pakistaanse, noch de Belgische nationaliteit te beschikken.

Nergens wordt geoordeeld dat verweerder aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven.

Door te oordelen in de initieel bestreden administratieve beslissing dat "betrokkene niet aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven" kan er dus geen sprake van zijn dat dit oordeel het gezag, dan wel de kracht, van gewijsde miskent van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent.

Het arrest van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008 doet daaraan niets af.

Hierin wordt enkel geoordeeld dat artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen 'niet kan worden afgeleid dat aan een vreemdeling de hoedanigheid van staatloze moet worden geweigerd op grond dat hij niet de stappen heeft ondernomen om een nationaliteit die hij verloren was terug te krijgen, zelfs niet omdat hij ze heeft verzaakt.'

Er valt niet in te zien op welke wijze dit in casu relevant kan zijn. In de initieel bestreden administratieve beslissing wordt geoordeeld dat verweerder (oorspronkelijk verzoeker) niet aantoont zich te bevinden in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tevens wordt hierbij geoordeeld dat verzoeker niet aantoont de Afghaanse, dan wel de Pakistaanse nationaliteit, niet te kunnen verwerven. Er is echter in casu geen sprake van het weigeren van het statuut van staatloze omdat verweerder niet aantoont deze nationaliteit(en) niet te kunnen verwerven.

Dit arrest doet dan ook niet terzake.

Het staat vast dat in het vonnis dd. 09.12.2010 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent niet wordt geoordeeld dat verweerder heeft aangetoond de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit niet te kunnen verwerven, doch enkel dat hij heeft aangetoond niet over deze nationaliteiten te beschikken.

In zoverre het bestreden arrest dan ook oordeelt dat de initieel bestreden administratieve beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is nu deze de kracht van gewijsde van dit vonnis miskent, schendt het bestreden arrest niet alleen het beginsel van het rechterlijk gewijsde, doch ook de jurisdictionele motiveringsplicht, nu de motivering van het arrest onwettig is.

Het middel is gegrond.”.

5. In de memorie van antwoord herhaalt de verweerder zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middelen, zonder op de in cassatie opgeworpen middelen in te gaan.

6. De verzoekende partij herhaalt het middel in de memorie van wederantwoord. Zij voegt toe dat de verweerder letterlijk zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen argumentatie herneemt doch daarmee niet weerlegt dat:

- in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 9 december 2010 niet wordt geoordeeld dat de verweerder heeft aangetoond de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit niet te kunnen verwerven, doch enkel dat de verweerder heeft aangetoond deze nationaliteiten niet te hebben;

- in de aanvankelijk bestreden beslissing geen sprake is van het weigeren van het statuut van staatloze.

Beoordeling

7. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar de erkenning als staatloze van de verweerder met een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 9 december 2010. Omdat de verweerder zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven, kan volgens die beslissing uit de erkenning als staatloze niet zonder meer worden afgeleid dat de verweerder geen recht op verblijf in Pakistan zou hebben. Er wordt op grond van concrete motieven ook opgemerkt dat de verweerder niet aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Ten slotte wordt overwogen dat de verweerder voorhoudt dat hij zich in een prangende situatie bevindt en dat een terugkeer onmogelijk is, doch dat de verweerder nalaat dit verder te verduidelijken of enig bewijs of begin van bewijs dienaangaande voor te leggen.

In het bestreden arrest wordt gesteld dat het hoger genoemde vonnis van 9 december 2010 kracht van gewijsde heeft en dat de huidige verzoekende partij niet langer kan stellen dat “betrokkene niet aantoont dat hij de Pakistaanse of Afghaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven”, aangezien de huidige verweerder met dat vonnis als staatloze werd erkend. Volgens het bestreden arrest verwijst de huidige verweerder terecht naar een arrest van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008. Verder wordt het kennelijk onredelijk geacht in die omstandigheden van de huidige verweerder het bewijs te vragen dat hij niet terug naar Pakistan kan gaan.

De verzoekende partij laat terecht gelden dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 9 december 2010 enkel staat te lezen dat de huidige verweerder niet aantoont over de Afghaanse of de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt daarentegen slechts gesteld dat de huidige verweerder niet aantoont dat hij de Afghaanse of Pakistaanse nationaliteit niet zou kunnen verwerven. Er wordt in die beslissing overigens niet betwist dat de verweerder

staatloos is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt het gewijsde van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 9 december 2010 door er een ruimere inhoud aan te geven dan het heeft en op grond daarvan de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen, ook wat betreft het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden waardoor de verweerder niet of bijzonder moeilijk naar het land van gewoon verblijf zou kunnen terugkeren om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De verwijzing in het bestreden arrest naar een arrest van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008 is niet dienstig. Die zaak had immers betrekking op de weigering van de hoedanigheid van staatloze aan een vreemdeling omdat hij geen stappen had ondernomen om een verloren nationaliteit terug te krijgen terwijl in de huidige zaak het statuut als staatloze niet betwist is.

Het tweede middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 71.157 van 30 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**